
NOTITS

Til: Folketingets Børne- og Undervisningsudvalg
J.nr.: 34.Dan.4.Rom

CC: Bilag:

Fra: Danmarks Ambassade i Rom
Dato: 5. september 2014

Emne: Folketingets Børne- og Undervisningsudvalgs besøg i Emilia-Romagna
Baggrundsinformation om det italienske uddannelsessystem

Der blev i 2003 foretaget en reform af det italienske uddannelsessystem, hvor den hidtidige skolepligt blev erstattet af undervisningspligt, sammenligneligt med systemet i Danmark. Ifølge officiel statistik var læsefærdigheden i Italien i 2009 på 98,9 %.

Det italienske svar på folkeskolen er som udgangspunkt delt op i tre dele; grundskolen (*scuola primaria* – 5 klasser) for de 5 til 10-årige, derefter følger *scuola secondaria di primo grado* – 3 klasser for de 10 til 13-årige og *scuola secondaria di secondo grado* – 2 klasser for de 13 til 15-årige. Herefter vælger eleverne sig ind på enten et gymnasialt forløb eller på forløb rettet mod tekniske uddannelser. Efter anden klasse af anden mellemskole er det som udgangspunkt valgfrit, om man ønsker at fortsætte resten af den enten gymnasiale eller tekniske uddannelse.

Hovedparten af de italienske skoler drives af kommunen, men enkelte drives af staten. Regionerne står ikke for drift af skoler.

Elevernes færdigheder testes regelmæssigt ved en form for landsdækkende test efter henholdsvis anden og femte klasse i grundskolen og efter tredje klasse i første mellemskole. Eleverne får ikke kendskab til deres eget resultat.

Undersøgelser foretaget af det italienske statistiske institut ISTAT har vist store geografiske forskelle på resultaterne af disse eksaminer i anden og femte klasse. Her genses billedet af den relative fattigdom i Syditalien ift. Norditalien.

Reformen af uddannelsessystemet fra 2003 introducerede engelskundervisning fra grundskolens første år. Det italienske uddannelsessystem er også kendt for dets brug af inklusion. Dette skyldes bl.a. at udbuddet af specialskoler har været stærkt begrænset.

Forud for skoleforløbet går en treårig, frivillig børnehave (*scuola materna* eller *scuola d'infanzia*). De offentlige børnehaver er gratis bortset fra brugerbetaling for mad i institutionens kantine. Disse udgifter differentieres efter familiens indkomst.

Udbuddet af offentlige vuggestuer er stærkt begrænset, hvilket både skyldes og samtidig medvirker til kvinders traditionelt lave arbejdsmarkedsdeltagelse. Egenbetaling fastsættes i forhold til familiens indkomst.